

чатъ и оня на туркофилската преса въ Европа, чешикитѣ възтаници въ България сж изловени и избити до единъ, но тайнитѣ комитети въ Румжния изпращали нови чети, които преминавали Дунава при Никополъ и Рахово. Но това бѣше само клѣвета срѣщу румжнското правителство. Четитѣ се появяваха въ разни мѣста само отъ вжтрѣшното българско население въ България, защото цѣла България въ това врѣме бѣше възврѣла.

Нашата главна работа прѣзъ зимата 1869 година, бѣше да се боримъ чрѣзъ вѣстника съ турский печатъ въ Цариградъ и приятелската подкупена преса въ Европа, която говореше и клѣветеше българский таенъ Комитетъ, и унижаваше до крайность цѣлий български народъ. При този злорадушенъ печатъ бѣха се присѣдинили и нашитѣ Букурешки българи, защото руский генераленъ консулъ Оффенбергъ бѣше ги насѣкалъ, да уничтожатъ тайний комитетъ въ Букурещъ, а Комитетъ вече въ сжщность нѣмаше, а само азъ го подържахъ въ въображението на Българитѣ и вънкашний свѣтъ въ Европа. Слѣдователно Оффенбергъ, който знаеше това нѣщо, работяше главно мене да упропасти; но неможаше тъй лѣсно да успѣе, защото азъ се подпомагахъ отъ съчувствието на Игнатиева въ Цариградъ, който насърдчаваше българитѣ, приближени до него, съ тайний комитетъ и въстаническитѣ движения. Браилскитѣ и Одески българи тоже съчувствуваха къмъ комитетскитѣ движения и ми помагаша твърдѣ често.

Прѣзъ зимата 1869 г. дойде въ Букурещъ при мене и Иванъ Мжнзовъ, бившъ слѣдъ освобождението управитель на Русенската и Варненска митници, при това и мой ближень роднина.

Задържахъ Мжнзова при мене, да ми помага на вѣстника. При това бѣхъ прибралъ още по-рано Кириякъ Цанкова, да превежда по-важнитѣ членове въ вѣстника на румжнски, като му плащахъ по 15 минца на мѣсець; защото, отъ една стана, като се борѣха съ туркофилската преса, а отъ друга,